

Бѣше нѣкакъвъ празникъ и джобовѣтъ ни бѣха пълни съ разни лакомства. Събрахме се на улицата и започнахме да се гощаваме. Въ това време се яви Боянъ и отъ далечъ закрещѣ:

— Момчета, ура! Да знаете какво ви нося! Гледайте: смокини и половина! Мама ми даде петъ и азъ скришно си взехъ още петъ. За всички ни има.

— Бояне, — замоли се лакомиятъ Петю, — избери за мене нѣкоя по-голѣма. Нали сме приятели?...

И ние бѣхме приятели на Бояна, но смѣтахме, че приятелството не се мѣри съ лакомията.

— За тебе съмъ приготвилъ най-голѣмата смокина въ цѣлия свѣтъ. Заповѣдай!

Смокината на часа потъна въ лакомитѣ Петюви уста.

— Оле-ле! — изпищѣ Петю и започна да плюе. — Оле-ле, майчице, отровиха ме! Умирамъ си!..

Ние се струпяхме около него и не на шега се изплашихме. Нѣколцина хвърлиха смокинитѣ, които бѣха взели отъ Бояна, безъ да ги куснатъ. А Боянъ се смѣеше до сълзи:

— Нищо му нѣма, — викаше той и скачаше като лудъ. — Нека малко му погорчи въ устата. Отъ хининъ нѣма да умре. Другъ пжтъ да не е толкова лакомъ.

Почти месецъ не играхме съ Бояна. Но после пакъ се сдобрихме и почнахме заедно да ходимъ на рѣката да се кжимъ.

Кжпѣхме се вънъ отъ града, покрай зеленчуковитѣ градини, подъ сѣнкитѣ на стари, корубести върби. За да стигнемъ до рѣката, минавахме по една тѣсна пжтечка между две градини и всѣки пжтъ едно голѣмо куче ни срѣщаше съ оглушителенъ лай. За щастие, кучето бѣше вързано съ синджиръ и ние безъ страхъ го закачахме. Ала не веднажъ си казвахме:

— Ехъ, ако се отвърже кучето, нѣма да ни остави здраво кжсче месо...

Единъ пжтъ, следъ като се изкжпахме, налѣгахме на тревата, да си починемъ и да поприказваме. Боянъ легна по-настрана и, кой знае защо, веднага заспа.

— Лешникъ, — прошепнахъ азъ на Петю, — искашъ ли да си отмѣстимъ на Бояна за скжсаното палто и за смокината съ горчивия хининъ?